

i 1870, da alle Lønningslovene vare til Forhandling, og da Loven om Fyrvesenets Lønninger ikke kom ud, blev oplyst, at der endog var enkelte Steder, hvor Fyrene bleve passede af Kvinder. Dette viser altsaa, at det Ansvar, som disse Menneſter have, ikke altid bliver paaagtet saaledes, som det kunde være ønskeligt. Ser man hen til dette Lovforslag, saa forekommer det mig virkeligt, at man her vil give de Paaagældende baade i Pose og i Sæk, naar man paa eengang vil give saa stort et Tillæg, som der her er foreslaaet, og tillige Pensjonsberettigelse. Min Hovedbænk imod at give dem Pension er imidlertid den, at man ved en saadan enkelt lille Lov ikke bør gaa ind paa en Forandring i de bestaaende Forhold saa tæt foran en Revision af alle Lønningslovene. Jeg gaar nemlig ud fra, at man, hvad man hører udtale fra alle Sider, ønsker saa hurtigt som muligt at komme til en Revision af alle Lønningslovene. Tillige gaar jeg ud fra, at Folkethinget vist ikke for Fremtiden vil gaa ind paa en Forandring af Lønningslovene uden tillige at faae en anden Ordning af det hele Pensjonsvæsen, idet jeg maa fastholde, at man er kommen noget bagvendt ind paa Pensjonsvæsenets Ordning, thi man er jo kommen til at lade de lavere Lønnede pensionere sig selv, hvorimod de høist Lønnede Embedsmænd faae Pension. Jeg er forresten i det mærkelige Tilfælde, at jeg heller ikke ser mig istand til at stemme med Flertallet helt ud. Jeg kan stemme for Forslagene under Nr. 1 og 2, men ikke for Forslaget under Nr. 3, og det af samme Grund som jeg før nævnte, idet det forekommer mig, at Udvalget her er gaaet temmelig vidt, ja endog saa meget vidt. Hvis man vil læse Lovforslaget igjennem, vil man se, at der endog er enkelte af de Mænd, om hvilke der her er Tale, som man vil give over det Dobbelte i Løn af, hvad de for Liden faae. Og ikke nok hermed, men Folkethinget vilde derved anerkjende det Princip, at Staten istedetfor de Vedkommende skal give de 5 pCt., og naar man var gaaet ind paa at anerkjende dette, saa vilde det føre til saa farlige Konsekvenser, at det blev et stort Spørgsmaal, hvilket der var det Fornuftigste og det Heldigste for de Vedkommende, enten at gaa ind paa Pensjonsberettigelse eller paa en saafaldet Selvpensionering, som Staten dog skulde betale. Jeg har ikke villet undlade at udtale dette, fordi den foreliggende Lov er noget nyt. Fyrvesenets Lønninger have nemlig indtil Dato stadig været vedtagne paa Finantsloven. Skal man da, idet man vedtager en ny Lønningslov for en vis Klasse Embedsmænd, med det Samme slaa et nyt Princip fast, hvorved vi ville være bundne til næste Aar, forudsat at man ikke bliver opløst forinden? Det er om Rigtigheden heraf, at jeg har Tvivl, og som Følge deraf ser jeg mig ikke istand til at stemme for Forslaget under Nr. 3. Jeg ser, at naar dette Forslag

ikke vedtages, kommer man til at give det sidste Stykke af § 3 en noget anden Redaktion, og jeg skal derfor, forsaavidt der skulde blive Medlemmer nok til at stemme Forslaget under Nr. 3 til § 3 ud, søge at faae 15 Medlemmer til at stille et saaledes redigeret Forslag til 3die Behandling, at det kan passe ind i § 3.

Marineministeren (Ravn): Jeg skal begynde med at udtale min Paaſkjønnelse til det samlede Udvalg for den Maade, hvorpaa det har behandlet Loven med Hensyn til Lønningernes Størrelse, hvorved Behandlingen iaar paa en særdeles heldig Maade adskiller sig fra de Behandlinger, som lignende Lovforslag have været underkastede i tidligere Samlinger. — Det Punkt, hvorom der ikke er opnaaet Enighed i Udvalget, angaar jo Pensjonsberettigelsen. Med Hensyn til dette vilde jeg naturligvis ønske, at jeg kunde blive staaende paa det Standpunkt, som jeg indtog ved Lovforslagets Fremkomst, og jeg maa takke det ærede Mindretal, fordi det støtter mig heri. Hvad der imidlertid er mig overmaade væsentligt, er nu om muligt at faae Loven ud, og jeg antager, at dette kunde være meget vanskeligt, hvis jeg ikke i saa Henseende kom Flertallet i Møde. Jeg skal nu først med Hensyn til Fyrmestrene og Fyrassistenterne bemærke, at jeg ikke vilde have Noget imod at gaa den Vej, der er foreslaaet af Udvalgets Flertal. Vel mitter altsaa endel af Fyrmestrene derved kongelig Udnævnelse og den dermed forbundne Pensjonsberettigelse; men Omstændighederne ere saaledes, at de, der blive udnævnte til Fyrmestre, blive udtagne af Fyrassistenternes Klasse. De ville altsaa i Almindelighed i temmelig lang Tid have været i Fyrvesenets Tjeneste, og de 5 pCt., der gives til deres Pensionering, ville derfor i Almindelighed kunne antages dog at være noget Ækvivalent for Pensjonsberettigelsen. Desuden maa det ikke glemmes — saaledes som bemærket af den ærede Ordfører for Flertallet, — at selve Assistenternes Stilling jo derved bliver noget forbedret. Med Hensyn til Fyrskipperne stiller Sagen sig endel anderledes, idet jeg er enig i, hvad der fra forskellige Sider her i Salen er sagt, at det er denne Post som Fyrskipper, der fortrinnsvis er vanskelig og kræver Følg, der tør paatage sig et Ansvar under forskellige Omstændigheder, og endvidere er det en Stilling, hvori Følg sædvanlig hurtigt opslides. Tilmed vil Ansættelsen som Fyrskipper sædvanlig foregaa i en noget ældre Alder, saaledes at det, der for dem kan vindes gennem et Selvpensioneringsystem, ikke i Almindelighed tør paaregnes at ville beløbe sig til særdeles store Summer. Jeg vil imidlertid ogsaa kunne gaa med hertil, naar jeg kunde tro, at det høie Thing til Gjengjæld for Opgielsen af Fyrskippernes Pensjonsret vilde være villigt til at forfølge de foreslaaede Lønninger noget. Hvis det høie Thing med Hensyn til denne Post skulde følge Flertallet